

Příběh o Vaermině

arius Shano uháněl, seč mu síly stačily.

Vlastně ani nevěděl, kam nebo odkud utíká a proč, ale na tom nezáleželo. Touha běžet mu vyplňovala celé vědomí - jako kdyby na světě nebylo nic jiného než běh. Rozhlížel se kolem sebe po výrazných místech, podle nichž by se mohl zorientovat nebo která by mohla být jeho cílem, avšak marně - pelášil monotónní planinou, která se rozléhala, kam jen oko dohlédlo. "Nesmím zastavovat," myslel si sám pro sebe. "Musím utíkat naplno." A tak běžel a běžel. Konec ani neviděl, ani na něj nemyslel...

U postele, v níž Darius pokojně podřimoval, stála jeho paní Spřadačka snů a šílený bůh Sheogorath. Vaermina s pýchou shlížela na svého žáka a chlubila se jako nadějností.

Tenhle člověk je velice slibný! Ve snech jsem mu podsouvala inspiraci, čímž jsem zušlechtila jeho pisatelské nadání. Dnes je uznáván jako nadějný mladý bard a poeta! Než mě nadobro unaví, vydobude si ještě velikou slávu. Sheogorath si mladého bretonského umělce rovněž prohlédl a shledal, že je mezi smrtelníky vskutku vyhlášený.

Hmm, zadumal se Sheogorath, "ale kolik je na světě těch, kdo tohoto tvého smrtelníka nesnášejí? Důkazem významnosti mezi smrtelníky není láska, nýbrž nenávisť. Myslíš, že mu dokážeš zajistit i tu?"

Vaermina se zamračila. "Pravda, smrtelníci skutečně bývají marniví a pošetilí a nemohu popřít, že mnozí z těch nejúctyhodnějších byli nenáviděni. Ale neboj se, šílenče, je v mých silách zajistit tomuto človíčkovi mnoho podob slávy. Nenávisť může být jednou z nich."

Co myslíš, Spřadačko, nebylo by zábavné poměřit, kdo z nás je v tomto ohledu schopnější? Zaříd', aby tento smrtelník po deset let okusoval jen nesmyslnou, zbedněnou nenávisť, a já pak udělám totéž. Do naší soutěže nebude smět zasáhnout žádný jiný daedra, a tak poměříme, kdo z nás má větší síly.

Vaermina propadla samolibé sebejistotě. "Uznávám, že jsi mocný, bože šílenství, ale tohle je úkol jak na míru šitý pro mne. Šílenství smrtelníky děsí, ale málokdy jim stojí za nenávisť. S radostí ti to dokáži. Pohleď, jak z podvědomí tohoto smrtelníka přivolám neviděné hrůzy."

A tak Darius Shano v devatenáctém roku svého života zjistil, že se mu počaly měnit sny. Strach prožíval za noci už dříve, ovšem teď se k němu začalo přidávat i něco jiného. Do jeho podřimování se vplížila temnota, jež ze snů vysávala veškerý cit a barvy a zanechávala pouze prázdnotu. Kdykoliv k tomu došlo, otevíral ústa a chtěl zakřičet, jen aby zjistil, že temnota pohltila i jeho hlas. Zbývala mu jen prázdnota a živočišná hrůza, které mu každou noc dávaly nahlédnout do tváře smrti. Přesto však, vždy jakmile se probudil, všechen strach ho přešel - věděl, že jeho Paní s ním má nějaký záměr.

A vskutku, jedné noci se z nicoty zjevila samotná Vaermina. Naklonila se k němu a pošeptala mu do ucha:

Pozorně se dívej, můj milovaný. S těmito slovy rozhrnula závoj nicoty a po několik hodin každou noc vyjevovala Dariovi ty nejhrůznější zvrácenosti: lidi, kteří stahovali jiné lidi z kůže a pak je požírali, nepředstavitelné příšery s bezpočtem končetin a zubatých chřtánů, tisíce nebožáků škvařících se v ohni - každou noc musel poslouchat jejich nářky. Netrvalo dlouho a tyto vidiny se mu podepsaly i na duši a noční můry se pochopitelně začaly odrážet i v jeho díle. Obrazy, jež vídal po nocích, zvětčňoval perem na stránkách knih. Čtenáři byli příšerou krutostí a bezdůvodnými neřestmi jeho děl zároveň znechuceni a zároveň fascinováni. Zhnuseni si lebedili v každíčkém detailu. Našli se i tací, kteří jeho skandální texty otevřeně obdivovali, nicméně jejich nadšení jen přižívovalo nenávisť těch, kteří ho naopak nenáviděli. Takto to pokračovalo po mnoho let a po celou tu dobu Dariova nechvalná sláva jen rostla. A pak, když mu bylo dvacet devět let, všechny sny a noční můry znenadání přestaly.

Darius sice cítil, že mu spadl kámen ze srdce, jelikož už nemusel každou noc prodělávat muka, ale zároveň byl zmaten. "Čím jsem si svou Paní znelíbil," přemýšlel nahlas. "Proč na mě zanevřela?" Všechny jeho modlitby k Vaermině zůstaly nevyšlyšeny. Nikdo mu neodpovídal a místo toho, aby se Darius probouzel ze snů zpocený hrůzou, si teď mohl užívat vydatného, bezesného spánku.

Lidé se o dílo Daria Shany pomalu přestali zajímat. Jeho texty ztratily šmrnc a jeho nápady již nevyvolávaly takové pohoršení a pozdvižení jako dřív. Vzpomínky na dny jeho slávy i na hrůzné sny pomalu vybledly a otázky, které se Darienovi honily hlavou, v něm pomalu přerostly v rozmrzelost vůči Vaermině, jeho někdejší paní. Rozmrzelost se změnila v nenávisť, z nenávisťi se stalo pohrdání a z pohrdání nakonec popírání. Najednou mu všechno bylo jasné - Vaermina k němu ve skutečnosti nikdy nepromlouvala. Jeho sny byly jen výplodem duševní poruchy, ze které se teď uzdravil. Darien, podveden vlastním podvědomím, propadl pocitu zneuznání a hněvu. Zatímco dříve promlouval s bohyní, teď se stal kacířem.

Postupem času se Dariova zahořklost, pochyby a rouhání slily v novátorskou filosofii, kterou čtenářům představoval ve všech svých následujících knihách. Zpochybňoval v nich bohy a zesměšňoval zkaženou společnost, která se jim zaslepeně klaněla. Uchyloval se k obhroublým přirovnáním, přičemž si nebral servítky a nikoho nešetřil. Veřejně vyzval bohy, ať jej na místě spráží bleskem, pokud existují, a když žádný trest nepřišel, otevřeně se jim vysmíval. Na toto nové chování reagovali lidé podstatně pobouřeněji než na kterékoli z jeho předchozích děl. Jeho starší knihy urážely jen lidský útlocit, kdežto teď Darien ťal velice blízko srdci.

Psal a publikoval horlivěji než kdy předtím. Jeho posměchu se nevyhnuly chrámy, šlechta ani prachobyčejní rolníci. Nakonec, ve věku třiceti devíti let, napsal Darius knihu nazvanou "Největší z kašparů", v níž si dobíral božského císaře Tibera Septima za to, že přijal víru v božskou Devítku. Darius tehdy žil v Daenii a tamější král, kterého zesměšnil už dříve, nyní vycítil šanci a nechal Daria zajmout a popravít za rouhání vůči říši. Spisovatelovi byla obřadním mečem sřata hlava před mnohohlavým zástupem nadšených diváků. Jeho posledním slovům nikdo nerozuměl, protože se ztratila v ústech zaplněných krví.

Dvacet let poté, co Vaermina a Sheogorath uzavřeli sázku, se opět setkali nad bezhlavou mrtvolou Daria Shany. Spřadačka snů se tohoto setkání už dlouhou dobu nemohla dočkat - chtěla totiž vyplísnit daedrického knížete za to, že vůbec nic nedělá.

Tys mě oklamal, Sheogorathe! Já jsem svou půli dohody splnila, zatímco ty jsi toho smrtelníka za celých deset let neoslovil ani jednou. Ani špetka jeho slávy a nadání se tedy nedá připisat tobě!

Hloupost, zašklebil se bůh šílenství. "Byl jsem s ním od samého začátku! Když jsi skončila a přišla řada na mě, nahradil jsem tvé našeptávání naprostým tichem. Přerušil jsem jeho spojení s tím, z čeho čerpal největší útěchu a smysl života. Upřel jsem tomu ubožákovi pozornost, po které tak dychtivě toužil. Teprv bez přítomnosti milované paní mohla jeho duše rozkvést se vší záští a pohrdáním. Teď završil svou zatrpklou a konečně podlehl šílenství, jež bylo celou dobu poháněno zlobou. Přešel do mé říše, kde mi bude navěky sloužit."

Sheogorath se otočil a oslovil prázdný vzduch po svém boku.

Darius Shano byl věru člověk jako žádný jiný. Nenáviděl ho celý jeho národ, jeho král, dokonce i bohové, kterým se posmíval. Vyhrál jsem a za odměnu žádám do svých služeb šest desítek vyznavačů Vaerminy. Až se tito snílkové probudí, budou z nich šílenci.

A tak Sheogorath ukázal Vaermině, že bez šílenství by nebylo snů, a tím pádem ani tvořivosti. Na tuto lekci Vaermina nikdy nezapomene.